

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **O. L.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2019, čj. CPR-38721-2/ČJ-2019-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 1. 2020, čj. 32 A 78/2019-32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **6 800 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2019 mu Policie ČR, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje (správní orgán I. stupně), uložila správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Krajské ředitelství dále stanovilo, že žalobci po dobu 2 let nelze umožnit vstup na území členských států EU. Žalobce se odvolal. Rozhodnutím specifikovaným v záhlaví žalovaná odvolání zamítla. Následnou žalobu krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel uznává, že porušil pravidla pobytu cizinců na území ČR. Má ovšem za to, že uložená forma i délka správního vyhoštění je nepřiměřená. Při stanovení délky trvání doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, měly správní orgány zohlednit nižší intenzitu jeho protiprávního jednání.

[3] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[4] Návrhem na přiznání odkladného účinku se NSS nezabýval. Rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Úvodem NSS poznamenává, že stěžovatel opakuje tutéž argumentaci již poněkolkráté, a v zásadě nijak nereaguje na to, jak se s ní vypořádaly dříve rozhodující orgány. Už z tohoto důvodu nepokládá soud za účelné, aby stěžovatele obsírně přesvědčoval o vadnosti jeho argumentů; místo toho jen stručně shrne svůj názor, který se shoduje s názorem správních orgánů i krajského soudu.

[7] Stěžovatel při kontrole policejní hlídkou dne 18. 9. 2019 nepředložil žádný cestovní doklad k prokázání totožnosti ani žádný doklad o oprávnění k pobytu. Stěžovatel (dle informací poskytnutých z Polska) překročil hranici schengenského prostoru 3. 6. 2018 na cestovní pas Ukrajiny s platností do 6. 12. 2023, a to na polské národní vízum s platností do 27. 10. 2018, délka pobytu 167 dnů, účel pobytu zaměstnání. Orgány Polské republiky dále stěžovateli vydaly vízum s platností od 16. 2. 2018 do 20. 2. 2019, typ C, délka pobytu 90 dnů. Správní orgány nezjistily žádné další vízum, které by stěžovatele v době kontroly opravňovalo k pobytu. Během výslechu dne 18. 9. 2019 stěžovatel mj. uvedl, že mu pas ukradli „rumunští Cikáni“. Údajně mu vzali batoh i s pasem, a to před týdnem na autobusovém nádraží Zvonařka; krádež nehlásil. Měl doklady od polské firmy, že v ČR může pracovat, ale platné vízum už neměl. K dotazu na poslední vízum v pase stěžovatel sdělil, že měl polské pracovní vízum na rok, do kdy bylo platné, si nepamatoval. Do ČR přicestoval asi před půl rokem a dříve byl v ČR asi pětkrát až šestkrát. Na území ČR nebo jinde v EU nemá rodinné vazby, pouta nebo jiné závazky. Na území Ukrajiny má syna ve věku 15 let, s manželkou jsou rozvedeni. Na Ukrajině byl naposledy před půl rokem. Stěžovatel dále sdělil, že mu nic nebrání se tam vrátit. Na území ČR nemá žádný majetek, dluhy ani pohledávky. Stěžovatel dále dodal, že si vyřídí nový pas. Od kamaráda si půjčí na cestu a pojedje domů.

[8] Stěžovatel zejména namítá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené. Vadí mu dvouletý zákaz vstupu na území členských států EU. Domnívá se, že správní orgány a stejně tak i krajský soud nesprávně vyhodnotily okolnosti svědčící v jeho prospěch a zásadní váhu přikládaly okolnostem, které šly v jeho neprospěch. Dle něj měly před vydáním rozhodnutí zvážit, že na území ČR vstoupil legálně a do postavení nelegálně pobývajícího cizince se dostal nezaviněně (ukradli mu pas) a v důsledku neznalosti právních předpisů. Kromě relativně krátkého porušení zákona o pobytu cizinců se zde nedopouštěl žádné protiprávní činnosti. Jak tvrdí, bez pasu byl na území ČR asi jen týden. Zejména zdůrazňuje, že během řízení spolupracoval s Policií; uvedl skutečnou identitu a pravdivě osobní údaje.

[9] Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyboštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu*, [resp. v případě bodu 4 – bez platného oprávnění k pobytu], *ač k tomu není oprávněn*.

[10] NSS nepochybuje, že stěžovatel do ČR přicestoval v dobrém úmyslu a že zde původně pobýval na základě víza, které měl vlepeno v cestovním pasu. Situace se ovšem razantně změnila.

pokračování

Stěžovatel o cestovní doklad přišel. Samotná krádež cestovního dokladu není skutečností, která by učinila neplatným stěžovatelův dosavadní pobytový titul, avšak – pokud ji stěžovatel bez zbytečného odkladu nenahlásil, přestože na území ČR dále pobýval – zavdává významné pochybnosti o legalitě stěžovatelova pobytu v ČR [tolik k porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 cit. zákona]. Jde-li o porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona, správní orgány řádně zjistily, že stěžovatelovo poslední vízum, které jej opravňovalo k pobytu v ČR, bylo platné do 20. 2. 2019. I pokud by byla pravda, že stěžovateli byl ukraden cestovní pas jen týden předtím, než jej zadržela Policie ČR, stejně pobýval na území ČR bez platného pobytového titulu po dobu cca 7 měsíců (21. 2. 2019 do 18. 9. 2019), což víceméně koresponduje s jeho tvrzením, že do ČR naposledy přicestoval asi před půl rokem. Za této situace nelze vůbec mluvit o marginálním porušení povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců. A námitka, že stěžovateli měla být uložena kratší doba vyhoštění, jelikož se správními orgány „dobrovolně“ spolupracoval, je neudržitelná (podrobněji viz bod 41 napadeného rozsudku).

[11] NSS nemá pochyb, že § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tj. důvody rozhodné pro vyhoštění stěžovatele, se použijí právě v situacích, jako je ta, v níž se nachází stěžovatel. Jakkoli se stěžovatel brání správnímu vyhoštění, v této kauze se jedná o nutný a zcela *přiměřený* právní následek protiprávního jednání. Stěžovateli nepomůže ani odkaz na rozsudek ze dne 27. 11. 2014, čj. 4 Azs 205/2014-26. Není také pravda, že by správní orgány posuzovaly přiměřenost dopadů stěžovatelova správního vyhoštění jen skrze to, že stěžovatelova matka a patnáctiletý syn žijí na Ukrajině (k tomu srov. s. 4 a 5 rozhodnutí žalované). Stěžovatel je zletilým člověkem, který sám do ČR přicestoval a „setrval“ zde navzdory tomu, že jeho oprávnění k pobytu vypršelo a později mu byl ukraden i cestovní doklad, což neprodleně nenahlásil. Proto musí snášet i právní následky tohoto postupu. NSS upozorňuje, že je zcela standardní, že i „tranzitující“ cizinci jsou vyhošťováni na delší dobu, např. na dobu 1 roku, a to na území ČR neoprávněně pobývali jen několik hodin (srov. např. rozsudek ze dne 23. 10. 2019, čj. 10 Azs 277/2019-51, bod 9). V tomto případě krajský soud zcela správně vysvětlil, že správní orgány stěžovateli uložily zákaz vstupu na území členských států EU po dobu 2 let, tedy v dolní polovině pětileté sazby (viz bod [9] shora), což je i dle NSS adekvátní ve vztahu ke skutkovým okolnostem této kauzy.

[12] Nepřípustná je námitka, že stěžovateli mělo být místo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu cizinců, a to spolu s výjezdním příkazem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Žádnou takovou argumentaci stěžovatel nevznesl v žalobě. I pokud by takovou žalobní výtku včas uplatnil, nemohla by v tomto případě být úspěšná. Policie ČR neměla žádný prostor k úvaze, zda v této kauze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, nebo rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců (srov. též rozsudek ze dne 19. 11. 2019, čj. 4 Azs 235/2017-39, č. 3960/2020 Sb. NSS, body 20 a násl.)

[13] Konečně je marná i obecná výtka, že správní orgány v jeho případě porušily zásady správního řízení či to, že nedostatečně nezjistily skutkový stav věci. Takovéto stížnostní body nejsou pro svou obecnost samostatně vůbec projednatelné.

[14] NSS proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

[15] Usnesením krajského soudu ze dne 28. 11. 2019 byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Ladislav Bárta. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní

odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Zástupce provedl v řízení před NSS dva úkony právní služby, a to další porada ve věci a písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), kterým bylo podání kasační stížnosti. NSS naproti tomu neuznal advokátem tvrzený úkon (návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti), jelikož tento úkon advokát mohl uplatnit společně s perfektní kasační stížností. Na tom nic nemění obsah potvrzení o právní konzultaci ze dne 12. 2. 2020, které stěžovatel soudu předložil. Za dva úkony právní služby náleží odměna ve výši 2×3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 2×300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Částka v celkové výši 6 800 Kč bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu